

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Diff. 1. An Relatio sit quid Distinctum re.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

DIFFICULTAS II.

Quid sit in re apud alios Relatio?

Res erit de Relatione prædicamentali, quam Thomistæ, & Scotistæ dicunt rem, alii modum Entitativum, alii formalitatem ex natura rei nemine cogitante distinctam.

Punctum Difficultatis I.

An Relatio sit quid distinctum in re?

DICENDUM EST. Relationem non esse realiter distinctam à Fundamento, cum Ratione fundam-
disumpto, & Terminò. Ita Suar. Hurt. Arist. Oviedo.

PROBATUR I. Auctoritate Arist. 5. Metaph. text. 20. ubi dicit: *Similia verò quorum Qualitas est una.* Ex quo principio sic arguitur: Posito pariete albo Romæ, & alio Cracoviæ, & non posita relatione, quæ per oppositos, ab his extremis distincta realiter, vel illi duo parietes habebunt eandem Qualitatem, vel non habebunt: si non habebunt, ergò uterque non est albus, quod est contra suppositionem. Et certè Relatio superaddita, non est dealbativa parietis, ergò apparet parietem illum esse album, ante omnem superadditam Relationem: si uterque eandem Qualitatem habet, ergò sunt similes, absque omni superaddito, similia enim sunt ex Aristotele, quorum Qualitas est una. *Idem sic proponitur:* Supponamus quod Cajus genuerit Personium, supponamus annihilari illam relationem Paternitatis superadditam, quæro: annihilato superaddito vel verum est, quod Personius acceperit esse, per veram generationem à Cajo, vel non est verum, quod acceperit ab illo esse: Si est verum, ergò independenter, à superaddita relatione Cajus est Pater, & Personius est Filius, ergò etiam tunc, referentur ad se, cum per relationem paternitatis, nihil intelligatur, nisi quod hic, sit hujus Filii, Pater; si autem sublata superaddita relatione, non est verum, quod per veram generationem Cajus dederit Esse Personio, Ergò quod tu negas, relatio Paternitatis, erit ipsum Esse Patris, habentis Filium, quod probatur. Quando annihilata relatione superaddita, annihilatur ipsum esse Patris, sequitur relationem superadditam esse idem cum Entitate Patris; sicut si annihilato Jacobo, hoc ipso annihilatur Petrus, sequitur Jacobum & Petrum, esse idem entitativè, præcipuè cum annihilatio illa non foret ex connexionem aliqua, simili ei, quæ est inter Causam, & Effectum possibilem, sed annihilata relatione, annihilatur esse Patris, quia annihilatur id quod dedit esse per

Veram Generationem. Ergò sequitur relationem superadditam esse idem cum entitate Patris, quod negabatur.

RESPONDET I. Maltrius. Fore tunc similitudinem nonnisi fundamentalem, itemq; Paternitatem nonnisi fundamentalem, non autem formalem, sicut passim inquit dicimus, sublata subsistentia non esse formaliter subsistentem, sed tantum fundamentaliter, ac etiam humanitatem præcisà risibilibitate, remanere risibilem tantum fundamentaliter.

CONTRA. Tum quia ut urget Hurt. duo similia fundamentaliter, sunt formaliter similia; illa enim sunt formaliter similia, in quorum uno, est formaliter qualitas formaliter talis, qualis est in alio, hoc enim vult definitio Arist. suppositio autem ponit, & hunc & illud habere albedinem. Tum quia ut urget Arriaga ponendæ hujus duplicis similitudinis, nullum est fundamentum à priori, quod enim: nullum & à posteriori, quia ad hoc neque per experientiam devenimus, nec per effectum, dicamq; quod præter corpus & animam rationalem, eorumq; unionem, requiratur forma superaddita realis Hominis. Tum quia in principiis Scotistarum, relationes transcendentales non sunt distinctæ formaliter à fundamento & Terminò, nec est in illis, partiri fundamentum & formalem relationem. Ergò idem dicam in præsentī; in ipsaq; formalirelatione, non est ponere non nisi fundamentalem relationem, Ergò & aliàs non erit ponere fundamentaliter similitudinem. Quod attinet ad instantiam de subsistentia, potest ostendi quid obstat, ne dicatur tunc natura formaliter subsistens, nempe per illos positio unionis, cum perfectiori; in præsentī autem non potest ostendi, positā Qualitate duorum eadem, quid desit ad formalem relationem; & sicut positā naturā, & negatione, unionis cum perfectiori non est necesse ponere superadditam realem formam subsistentiæ, nec est necesse ponere quod positā naturā, & dictā negatione, sit solum fundamentaliter subsistens natura, ita & in præsentī. Quod attinet ad risibilitatem præcisam, illā præcisā non intelligitur quidem formaliter risibilis homo, erit tamen in re formaliter risibilis, hinc ita arguitur, non datur ulla formalis risibilitas, quā præcisā, non sit homo in re formaliter risibilis. Ergò neque dabitur formalis similitudo, quā præcisā, in re non sit adhuc simile formaliter. Adde sunt aliqua, quæ non sunt formaliter talia, nisi ratione superadditæ Entitatis, v. g. nihil est formaliter album, sine superaddita formaliter albedine, realiter distincta: Alia sunt formaliter talia, sine superaddita entitate, v. g. homo est risibilis, sine superaddita realiter risibilitate. aut quodcunque aliud pone exemplum. Quæcun-

que ergo dabitur taxa dignoscendi, quodnam formale possit salvari, sine superaddita entitate, idem salvabit, non esse superadditam entitativè rationem formalem relationis. Taxa inter alias, hæc potest esse, quando nihil minus habet illud fundamentale, quàm habeat formale superadditum, signum est non dari illud superadditum, jam enim habetur præidentificatum. Hoc autem est in præsentī; nihil enim minus habet, Fundamentalē similitudo, præ Formalē, superadditā. Hoc enim ipsum quod non minus habeat (exceptā Entitate de qua lis est superaddenda) fundamentalis relatio præformali, signum est identitatis; quia habere, hoc quod aliud habet, est signum, hoc esse, esse, hoc esse.

RESPONDET II. Mastrius: Hunc effectum qui est dicere habitudinem ad aliud, non posse haberi ab entitate absoluta, adeoq; & debere haberi ab entitate relativi;

CONTRA. Nego habitudinem ad aliud non posse haberi ab entitate absoluta, in circumstantia termini, & rationis fundandi posita.

RESPONDET IDEM III. Quando Aristoteles dicit, quod similia sint, quorum Qualitas eadem, (in qua auctoritate argumentum datum fundatur) definit Relationem per fundamentum; quia cum relatio in se sit minimæ Entitatis aut intelligibilitatis, facilius per fundamenta dignoscitur & definitur.

CONTRA. Tum quia nullum fundamentum adfertur, quod illic non definiatur, ut est relatio, adeoq; quod in re, non sit relatio v. g. duarū Qualitates. Tum quia si est minimæ entitatis & intelligibilitatis, intelligiturq; v. g. similitudo per duas Qualitates, cum non diceretur etiam illis Qualitatibus identificata similitudo. Tum quia definitio indistinguitur realiter à re definita. Ergo si relatio definitur per illa duo, erit illa duo.

PROBATUR II. Auctoritate S. Th. q. 7. de poten. a. 8. Item op. 48. tr. 5. c. 2. ait Similitudo Sortis, non est aliqua res in Sorte, alia ab ipsa albedine, sed solum est ipsa albedo, ut se habet ad albedinem Platonis. Eiusdem loci oppositū explicat Hurt. d. 15. Metaph. l. 2.

PROBATUR III. Nulla est necessitas superaddendæ realiter distinctæ relationis. Confirmatur communiter; quia non posset ostendi agens quod esset productivum similitudinis distinctæ.

RESPONDET I. Aliqui cum Rub. quod distantia impediatur, ne aliquid producat absolute, non impedit, ut producatur relativum; consequenter, paries albus Cracoviæ, producat similitudinem in pariete albo Romæ, cum fundamentum relationem producat, actione Metaphysica, non Physica.

CONTRA. Distantia impedit, ne quid producat absolute in distantia; ergo etiam impedit, ne quid relativum producat, & si producat actione Metaphysica, relatio à fundamento, hoc ipso necerit distincta realiter; sicut quia à rationalitate producatur risibilitas actione Metaphysica, risibilitas, non est à rationali distincta realiter.

RESPONDET II. Mastrius. Produci relationem ab ipso fundamento, posito tamen termino, velut conditione necessaria, quamvis ille terminus non influat physicè, tamen requiretur ad productionem relationis, eo modo, quo requiritur actus Intellectus, ad producendum actum Voluntatis, licet in eum non influat physicè.

CONTRA. Posito albo pariete Romæ de novo, quæro quid parietem Cracoviæ existentem determinabit, ut procedat ad effundendam relationem realem? cum fundamentum nesciat, an sit, vel non, in rerum natura ille paries.

RESPONDERI POSSET III. ex Ovied. Quod sit in entitate fundamenti exigentia, quia exigit à DEO concursum ad productionem novæ Relationis, si forte ponatur terminus.

CONTRA. Concedo quidem præsuppositā tali exigentiā, sufficientem fore determinationem, per oblationem novi concursus, sed huius ipsius exigentiæ ponendæ, nullum adest fundamentum, urgetq; Ovied. scilicet qui quod DEUS possit formalitatem relationis producere sine termino; potest enim DEUS præstare concursum, ultra exigentiā fundamenti. Denique recurrere ad DEUM sine necessitate, Philosophicum non est.

Punctum Difficultatis 2.

Fundamenta Oppositorum.

OBJICITUR I. Potest adesse, & abesse à fundamento relatio. Ergo relatio est accidens realiter distinctum. Antecedens probatur. Si existat Terminus, erit relatio, si tollatur terminus, non erit. Ergo.

RESPONDETUR. Potest adesse, & abesse relatio à fundamento, in circumstantia termini posito, negatur. Extra hanc circumstantiam. Concedo. Conclusio autem identificat relationem fundamento, in circumstantia Termini posito.

OBJICITUR II. Omnis denominatio positiva, nova, & realis, debet provenire à forma nova, positiva, & reali, sed denominatio v. g. similis in albedine est denominatio nova, positiva, & realis. Ergo. Sed hæc forma, est relatio, ergo illa est novum quid, positivum, & reale.